

Bord paa Skibene? Jeg vilde anse det for overordentlig gavnligt, om man netop ud fra de Erfaringer, man har indhøstet i de 3 Aar, hvori disse Forhold har eksisteret, gaar til at gøre dem varige for Fremtiden.

Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Hendriksen meget stærkt fremhævede, at Forhyring i Øjeblikket er vederlagsfri for Søfolk. Det er den i Henhold til den indgaaede Overenskomst; men hvis Overenskomsten en skønne Dag ryger, hvis der opstaar en alvorlig Lønkonflikt eller en anden Konflikt mellem Rederne og Søens Arbejdere, og det ender med et Skisma, ja, saa er der ingen Sikkerhed for, at Forhyring bliver vederlagsfri i Fremtiden, og vi vil da atter staa overfor det mærkelige Forhold, at medens alle Landets øvrige Arbejdere har en vederlagsfri Arbejdsanvisning, skal Søens Arbejdere betale for at faa Arbejde anvist.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen var bange for, at en Statsforhyringsinstitution vilde være forbundet med store Udgifter, og lyste stærkt efter, hvorledes Regeringen vilde skaffe Pengene til en saadan Foranstaltning. Jeg vil overfor det ærede Medlems overvældende Bekymring sige, at den Antagelse ligger meget nær, at lige saavel som Rederne gennem Overenskomst er indgaaet paa at betale Omkostningerne nu, saaledes vil de ogsaa gøre det i Fremtiden; eftersom de er gaaet med til Tanken om Oprettelse af Statsforhyringskontorer, kan jeg ikke tænke mig, at de i nogen synderlig Grad vil modsætte sig en saadan Ordning, og saa har vi Sikkerhed for, hvorfra Pengene skal skaffes.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen gik saa vidt i sin Modstand mod dette Forslag, at han sagde, at det ikke bragte nogen Forbedring, og at man endogsaa forlod det gode for at faa det daarlige. Det er ikke nødvendigt for mig at gentage, hvad der allerede er betonet, at det gode har man ikke, før man er sikker paa, at det ogsaa bliver varigt; thi det nytter jo lidet, at man har det gode i Dag, naar Søens Arbejdere maaske om en Maaned kommer ud i en Konflikt, der ender med, at denne Passus i Overenskomsten ikke bliver fornyet. Saa har man ikke den Betyggelse, som man har, hvis Sagen er ordnet ad Lovgivningens Vej, man kommer da tværtimod ud for, at man faar det daarlige, som man har forladt, tilbage igen.

Det vil ikke blive saa overordentlig kostbart, tror jeg, at skabe en Statsforhyringsinstitution, thi selvfølgelig vil man

indrette den paa en fornuftig Maade. Man vil indrette den saaledes, som den for øvrigt allerede til Dels fungerer nu, at i de Byer, hvor der ikke er noget Hyrekontor, og hvor Sømandsorganisationerne ikke har nogen Repræsentant, vil man fra Organisationens Side sætte sig i Forbindelse med det offentlige Arbejdsanvisningskontor for at faa at vide, om der er ledige Søfolk i den paagældende By, og i saa Fald sørge for at skaffe dem den Hyre, som er for Haanden. Saaledes har det udviklet sig ganske normalt og ganske selvfølgelig; uden at der for øvrigt er nogen Hjemmel derfor, hjælper de offentlige Arbejdsanvisningskontorer mange Gange med til Anvisning af ledig Arbejdskraft indenfor Søvæsenet, og dette Forhold vil selvfølgelig i langt højere Grad blive fæstnet, hvis vi faar en Statsforhyring gennemført.

Det ærede Medlem Hr. Rudfeld mente ogsaa, at Forslaget om Erstatning ved Skibsforlis vilde gribe dybt ind i vor Skibsfart. Nej, saamænd vil det ej, det vil ikke faa nogen synderlig stor Betydning, thi lige saa vel som der er etableret et godt Forhold mellem Rederne og Søfolkene paa Forhyringsomraadet, finder der ogsaa paa det andet Omraade, nemlig med Hensyn til Erstatning ved Søforlis, et Samarbejde Sted, eller der bliver med Hensyn til de Henvendelser, der sker, i hvert enkelt Tilfælde truffet saadanne Afgørelser, at man kan sige, at Rederne dog altid strækker sig noget i saadanne vanskelige Forhold. Lige saa vel som de gør det nu og vil komme til at gøre det, hvis denne Konvention efterfølges af et Lovforslag, som gennemføres, lige saa sikkert er det, at det ikke betyder noget dybt Indgreb i vor Skibsfart, hvis dette Forhold etableres.

Det ærede Medlem mente, at vi vilde komme til at yde fremmede Søfolk Erstatning i Tilfælde af Skibsforlis, medens vi ingen Sikkerhed har for, at der i de Tilfælde, hvor fremmede Skibe, om Bord paa hvilke vi har Søfolk, forliser, vil blive ydet Erstatning. En saadan Sikkerhed kan man let skaffe sig ved at vedtage, at kun overfor Lande, hvor et saadant Gen-sidighedsforhold er til Stede, vil Erstatningsbestemmelsen træde i Kraft. Men for øvrigt vil ogsaa det Forhold, jeg pegede paa, angaaende Anvisning af Arbejde til vore Søfolk, som gaar ledige i udenlandske Havne, paa danske Damper, som anløber saadanne Havne og mangler Søfolk, være stærkt medvirkende til, at vi vil faa færre Udgifter af den Art eller i alt Fald vil